

PERIÒDICH SATÍRICH,

HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 QUARTOS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l'isla de Cuba.

Números atrassats 4 quartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 rals.
Cuba y Puerto Rico, 16.—Estranger, 18.

CAPS DE BROT.

MARIANO FORTUNY.

Sa paleta incomparable
fou l'encant d'Europa un día,
que 's va disputar sos quadros,
tresors d'art y de poesia.

Avuy sa màgica sombra
s'engrandeix com més s'allunya,
engrandint de pas la gloria
de la hermosa Catalunya.

LA VIDA CAMPESTRE.

(DEL NATURAL.)

Vilaverda, 21 juniol de 1886.

Estimat amich P. del O.: Vaig arribar sense
novedat. Aixó, per vosté, podrà ser una vulgari-
tat; pero per mí es un miracle.

Mentres vareig anar en ferrocarril, no va pas-
sarme res que valgui la pena de contarse; pero
baixar del tren, pujar en la tartana de Vilaverda
y comensar á tremolar va ser tot hù.

A Barcelona 'ns queixém del empedrat de la
Rambla del Centro, en lo tros del teatro Princi-
pal. ¡Vejàs lo camí de Vilaverda! ¡D'aixó se 'n
diuhen vías escabrosas!

Figúris un barranch interminable, ab més es-
ses y tortuositats que la política de 'n Rius y
Tauler. La tartana sembla un barco de cent tone-
ladas, entregat á las furias del Atlántich.

Tant aviat se véu un ensigranyat dalt d'una ro-
ca, desde la qual pot precipitarse guapament tim-
bas avall ab la tartana, l'animal que la tira y 'l
que la condueix, com se troba en lo més fondo d'
un abisme, ahont tot se pert de vista, arribant
un home á ferse l'ilusió de que viatja per una
claveguera.

Y en tot aixó, sempre sufrint aquell animat va
y ve, gracias al qual deixo de donar cops de cla-
tells á la barana del carruatje per sentirme la cara
aplastada sobre la del vehí que tinch al davant,
retirantme pera repetir los cops de esquena y
tornar al moment á aixafarme una mica 'l nas.

Lo tartaner ja procurava tranquilisarnos, di-
hentnos que á pesar de las malas condiciones del
camí, las desgracias no eran massa freqüents.

—En dos anys que faig aquesta carrera,—deya,
—no hi volcat més que set ó vuyt vegadas. Pero

lo qu' es de morts, n' hi ha hagut pocas; una que altra cama trencada y parin de contar.—

Consideri l' esporugiment del passatjers al sentir aquells consols tant extravagants, y observar la sanch freda ab que 'l tartaner parlava de las camas trencadas.

Jo no 'm vaig poguer aguantar.

—¡Caramba!—vaig dirli—¿es dir qu' es fácil volcar?

—¡Si ho es! Miris, sense anar més lluny; l' altre dimars la tartana va fer més de set ó vuyt tamborellas, rodolant per aquells marjes... Pero no hi va haver cap desgracia.

—¡Ja va ser casual!

—Ja veurán; jo anava á peu darerra del carruatje.

—Pero ¿y 'ls passatjers?

—¡Oh! No 'n duya cap.

Després dels innumerables sustos que vosté s' imaginará facilment várem arribar per fi á Vilaverda, si no ab los ossos trencats, més cruixits que si haguéssim estat tot lo dematí treginant pacas de cotó á coll.

—Bueno,—vaig dirme,—ja som á puesto. Ve yám si es exacta la pintura deliciosa que m' han fet d' aquest poblet y dels seus encontorns.

Verdaderament, lo panorama no pot pas ser més preciós. La població 's compón de cent ó cent cinquanta casas, vellas, sense ordre ni alineació ni res que s' ho sembli. La mitat dels carrers fan baixada y 'ls altres també. Per tot se senten gossos lladrant, porchs grunyint y ases bramant. De manera que 'ls aficionats á la música descriptiva aquí estarian en lo seu centro.

Aixó en quant al poble: examiném ara 'ls alrededores.

Miro per la part de dalt y veig garrofers y vinyas; tombo per la part de baix y trobo vinyas y garrofers; giro per la dreta y 'm surten altra vegada garrofers y vinyas, y al decantarme á la esquerra reparo ab més vinyas y garrofers.

—Ja ho veu—me diu un pajés ab molta naturalitat,—aquest poble produheix més de lo que necessita per la seva alimentació.—

Al parlar d' alimentació, vaig suposar que 's referia á las garrofas.

La casa ahont estí allotjat es una masia dels vols del poble, rodejada de vinyas y garrofers com todas las otras.

Los amos son una bona gent que s' esmeran en complaurem y anticiparse als meus desitjos. No 'm treuen ni un moment l' ull de sobre, espiant cuydadosament las mèvas accions, per ser ben amatents en donarme lo que demani.

Ahir vaig fixar maquinalment la mirada al sostre, y ells, creyent que aixó era lo que buscava, varen despenjarme immediatament una panotxa. Y aixís en tot lo demés.

A la casa hi ha dugas ó tres noyas; per cert bastant guapetas, pero tant sumament esquerpas é incivils, que no hi ha medi de tenirhi cinch minuts de conversació.

Generalment quan me veuen s' amagan; mes, si alguna vegada las atrapo de manera que no pugan escaparsem, las variacions de color de las sevas caras, las frasses sense cap ni péus que gastan, y més que tot, la cómica llestesa ab que van escorrentse de una á una fins que 'm trobo enrahonant sol, fan que passi algunas horas soberanament aburrit per no tenir ab qui distréurem una mica...

Com compendrà, Vilaverda comensa ja á cansarme de mala manera. La existencia no pot ser més tonta y monótona.

De bon matí 'm llevo, despertat pels galls que cantan y 'ls pajessos qu' engiponan los animals per las feynas del día.

Després esmorso ab frugalitat y calma, apartant las brossas que invariablement trobo en lo menjar, siga de la classe que 's vulga.

Mato 'l dematí,—ó més ben dit, l' assessino de la manera més cruel del món,—donant vols y revols y més giravols, pera trobarme al fi com sempre en mitj d' una admirable vejetació de garrofers y vinyas que s' extenen per l' horisón fins á perdres de vista.

Al mitj día després de dinar me 'n vaig al café, que no es més que una cova admirablement disposada... per qualsevol cosa, menos per café.

Renuncio á donarli una idea de las conversas que allí sento y en la quals dech intervenir perque no 'm tinguin per orgullós; imaginis tota la poca solta imaginable y multipliquila per sis, número aproximat dels concurrents á aquesta tertulia.

A entrada de fosch sopém al ayre libre, entre las ocas, los pollets y tres ó quatre gossos de presa que may callan.

Acabat lo sopar, fumém un cigarret parlant de qualsevol tontería, y al ferse de nit enceném llum y juguém á cartas fins á las deu...

Llavors probó de dormir, lutzant ab los mosquits que tractan d' impedirmho, fins que cansat y abatut, prenc la determinació de dormirme deixant que 'ls mosquits fassan lo que vulgan.

Ja véu quíns son los encants de la vida campestre y las delicias que hi trobat á Vilaverda.

Créguim, amich; per calor que tingui, no 's moga de Barcelona: aquí si té calor té també medis per suavisarla. En cambi á Vilaverda no 's troba res, ni lo més rutinari, ni horxatas, ni neu, ni vanos....

¿Vol creure que jo 'm passejo per aquestos torrents ventantme ab un ventall dels que serveixen per avivar lo foch?

A. MARCH.

LO TANT PER CENT.

—«¿Compraré Fransas? No; de cap manera, »perque ab lo talent d' en Planas aviat me quedaria á las capsas. ¿Compraré Cubas? Tampoch; »perque haventse abolit allí l' esclavitud dels negres de aquí poch temps no queda isla ni pels »inglesos.»

Aixó y otras cosas per l' istil deya cert americano arribat de fresch de Buenos Ayres, ab un capital bastant regular y una fortor de llana que no s' hi podia tenir cara.

La qüestió per ell era que tornat á Barcelona, desitjava colocar lo capital d' un modo ó altre perque sense mermarlo li dongués bona rendeta.

Com á bon americá tot lo día passejava per la Rambla fent preguntas als amichs y mirant los anuncis dels diaris, y may trobava res que 'l satisfés per complet.

Un día, surt de casa seva, las enfila per la Rambla com de costum y compra un diari. Se 'n va maquinalment cap al passeig de Colón tot llejint: arriba al Plá de Palacio, trenca per l' Espasería

y emboca per l' Argentería; tot caminant y llejint sempre, se fixa casualment en una gacetilla que diu: «*Ha sido condecorado con la cruz laureada de San Fernando pensionada con once reales diarios, el capitán de la segunda compañía del batallón, etc.*» En aquell moment una brillantor que 'l va deixar mitj cego, va detenir-lo; se trobava davant dels aparadors de ca 'n Carreras. Mira ab atenció y entre las mil cosas de valor que 'ls omplían, observa una caixa ab un rótol que deya:

«CRUCES LAUREADAS DE SAN FERNANDO Á
25 DUROS UNA.»

¡Ja tinch lo que necessito! exclama; entra en la botiga y compra ¡80 creus!

Surt luego tot satisfet y pujant pèl carrer de Jaume primer anava contant: «80 creus que m' han costat 2,000 duros, me darán nets 44 duros »diaris. ¡Aixó si qu' es ganga! Pero ara que hi »penso. ¿Ahont tindrè d' anar á cobrar?»

Jo no ho sè. ¿Y vostés?

P. A. U.

ESPUERNAS.

PENSAMENTS Y CANTARELLAS.

Molts dels que diuen que la loteria no tè rahò de ser, es perque may han tret cap premi.

¿Aquella ardent mirada
que l' altre jorn me vas dar,
va ser d' amor, ó tal volta
perque 'ls péus te feyan mal?

Los enemichs més poderosos del ví... son los taberners.

May del cap m' he pogut treure
una cosa bastant rara
y es, que sent solté 'l dimoni
al pintá'l, li pintin banyas.

Quan un home diu *animal* á un altre, hauria de tenir present que, segons la religió, tots som germans.

M' han dit que á la nit jo passi
per sota del teu balcó,
pro .. ¿qué no sabs que 'l sereno
me fa, nena, molta por?

Si tots los que 's titulan honrats, ho fossen, lo món seria perfecte.

¿Te 'n recordas d' aquell día
que vaig tirarte un petò
y ta mare que 'm mirava
va tirarme... un picador?

La justicia persegueix als criminals; pero si lo grès exterminarlos ¿de qué viurían, tants fiscals, jutjes, magistrats, etc., etc.?

Se m' ha dit que 'ls militars
per marits, á tú t' agradan;
pro jo crech que encare més,
te déu agradar... la paga.

La Revolució es igual que aquells puros del estanch que si no se saben encendre, se apagan sense produhir cap efecte y de vegadas marejan á qui tracta de fumarlos

Quan extasiat ne contemplo
de los llavis lo vermell...
jo no los cambiaría
ni per un tall de *mistech*.

J. LAMBERT.

El conde Lotario, drama en un acte d' Eche-garay es la novetat que ha ofert durant la present senmana l' eminent actor Sr. Vico. Un acte es poch per desenvolupar sobre l' escena un pensament dramátich y si bè 'l que informa l' obra del dramaturgo castellá no es de aquells que se surtin del convencionalisme romántich, hi ha que dir en honor de la veritat que aquella està escrita ab maestría y conté conceptes é imatjes qu' en boca de 'n Vico alcansan un encant indescriptible. La senyoreta Gambardela 'l secunda ab molt talent.

∴ Are si que pot bèn assegurar-se que las senyoras de la companyia de 'n Mario serveixen mes bè per ballar lo *minué* que per desempenyar un' obra, com cal. L' espectacle que ab lo nom de *Sauterie* s' ha repetit dos ó tres vegadas, ha demostrat que si aquella companyia ha baixat molt de nivell, al menos tè la ventatja de coneixers'ho. Per mí ja poden saltar, ballar y cantar tot lo que vulgan; ja poden fer las comedias, com l' acte primer del *Ami Fritz*, desempenyant las donas los papers dels homes.... Fins are aquests desahogos s' acostumavan tant sois en lo dia de ignocents; desd' are en Mario 'ls ha posat de moda per tot dia; ell sabrá perque ho fá. Tal vegada 's figura donar tot lo que 's mereix al públich de Barcelona.

∴ Al *Tivoli* s' estrená dimecres una opereta ab lo títol de *El corazón y la mano*, ab música del mateix autor de *La Mascota*. La senmana entrant parlarém de aquesta producció.

∴ A *Ribas* l' eminent Valero lluyta com un atleta. ¡Y quina manera de treballar, pobre vell! Diumenje passat vá posar *El músico de la murga* y *La aldea de San Lorenzo*; dilluns *El alcalde de Zalamea*; dimars *Luis Onceno*. Es un artista de ferro, ab un cor de gegant. Hi ha que veure 'l encare. La veu algunas vegadas li falta; pero lo que no pot expressar ab ella, ho expresa ab lo gesto, ab lo moviment, á voltas ab una mirada sola. Lo públich cada nit li tributa una verdadera ovació de aplausos y cridades á l' escena. Difícilment se trobará en los anals del teatro un altre artista que á la sèva edat arribi á donar probas de una tal potencia y de un tal geni. Valero no es admirable: es assombròs, y assombròs en tots conceptes.

∴ La companyia del *Circo Equestre* s' ha augmentat ab Miss Washington, qu' era ja coneguda del públich, y que continua sent una xicola molt barbiana y una artista de mérit. Ella no fundará com lo sèu ilustre homónim una república dels Estats Units; pero ha sapigut fundarse una merescuda reputació, que cada nit que treballa li val los aplausos del públich.

N. N. N.

FAULA

A MON AMICH A. MARCH.

En Pepet pensá en casarse:
 buscá noya per muller,
 y al cap de set ó vuyt mesos
 ja 'l lligava 'l Sagrament
 que la Iglesia califica
 de *sant*, no sè pas per qué.
 —Bueno, ja hi som;—ell pensava
 quan lo nus ja estava fet—
 ara sols falta que veji,
 lo qual es molt convenient,
 com me portarè ab la dona
 pera evitá... alló que sè.
 Molt present tinch al Alfonso,
 molt present tinch á 'n Miquel;
 aquest per massa confiansa
 y aquell per excès de zels,
 caygueren á la garjola...
 No siguis tonto, Pepet,
 obra l' ull, no 't precipitis,
 no fassis com en Miquel;
 pero tampoch al Alfonso
 has d' imitar, ¡cá, barret!
 Lo millor pera evitarme
 un *entrebanch* com lo seu,
 será ferho tot á mitjas:
 confiat serè y tindrè zels;
 d' aquest modo es impossible
 que vaji á... juntarme ab ells.—

Y aixís en Pepet va ferho;
 pero passat algun temps
 ja no hi valia confiansa,
 ni zels, ni amenassas; res.
 Com la Lola y la Matilde
 sigué la seva muller;
 y ara en Pepet també plora
 com l' Alfonso y en Miquel.

¡Ay, March! Si content vols viure,
 no imitis, no, á cap dels tres;
 no 't casis, creume, no 't casis,
 y podrás viure content.

R. B.

Dimecres havia de celebrarse sessió á la casa gran, y no va havern'hi.

¡Cuidado que 's tractava de la famosa qüestió del colomar del Parque!

—Qüestió de colomar, deya un aixerit, qüestió de vessas.

Y en efecte es aquest un assumpto de aquells que 'ls coloms municipals los tractan á cops de béch. Basta que la construcció vaja costar bon trós més de la cantitat en que va pressupuestarse perque hi haja disgustos, disputas y picotadas.

Pero dimecres la majoria dels coloms va quedar-se á jòch... O tal vegada es que 's tiran endarrera per donar més esbranzida.

Lo día que 's reuneixin definitivament, lo poble de Barcelona farà de colomista, sense treure's ni un moment lo pito dels llabis.

¿Coneix algú de vostés, per casualitat, á un tal Mora, marquès de casa Riera?

Un servidor, no senyors ¡y cuidado que no son coneixensas lo que 'm falta!

Donchs á aquest tal Mora, que segons diuen resideix á París, ja veurán com la provincia de Barcelona, que s' ha distingit sempre pèl seu gran esperit de independència, sobre tot desde la Restauració, ja veurán com un día de aquestos lo nombrá senador.

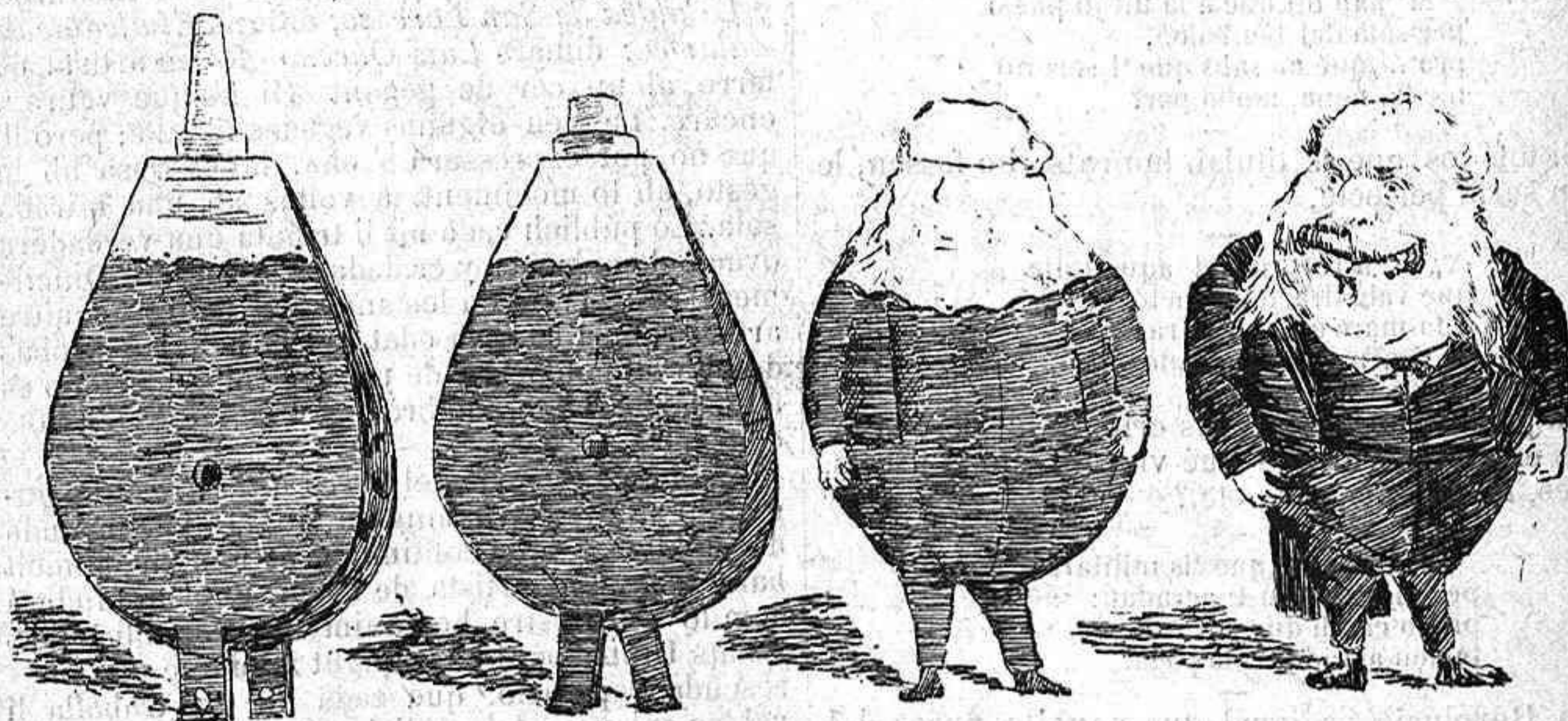
Avuy los senadors se fan aixís, com los ous ferrats. Se trenca l' ou, se tira á la paella y ja está.

La gran qüestió aquí es tenir la paella pèl mànech.

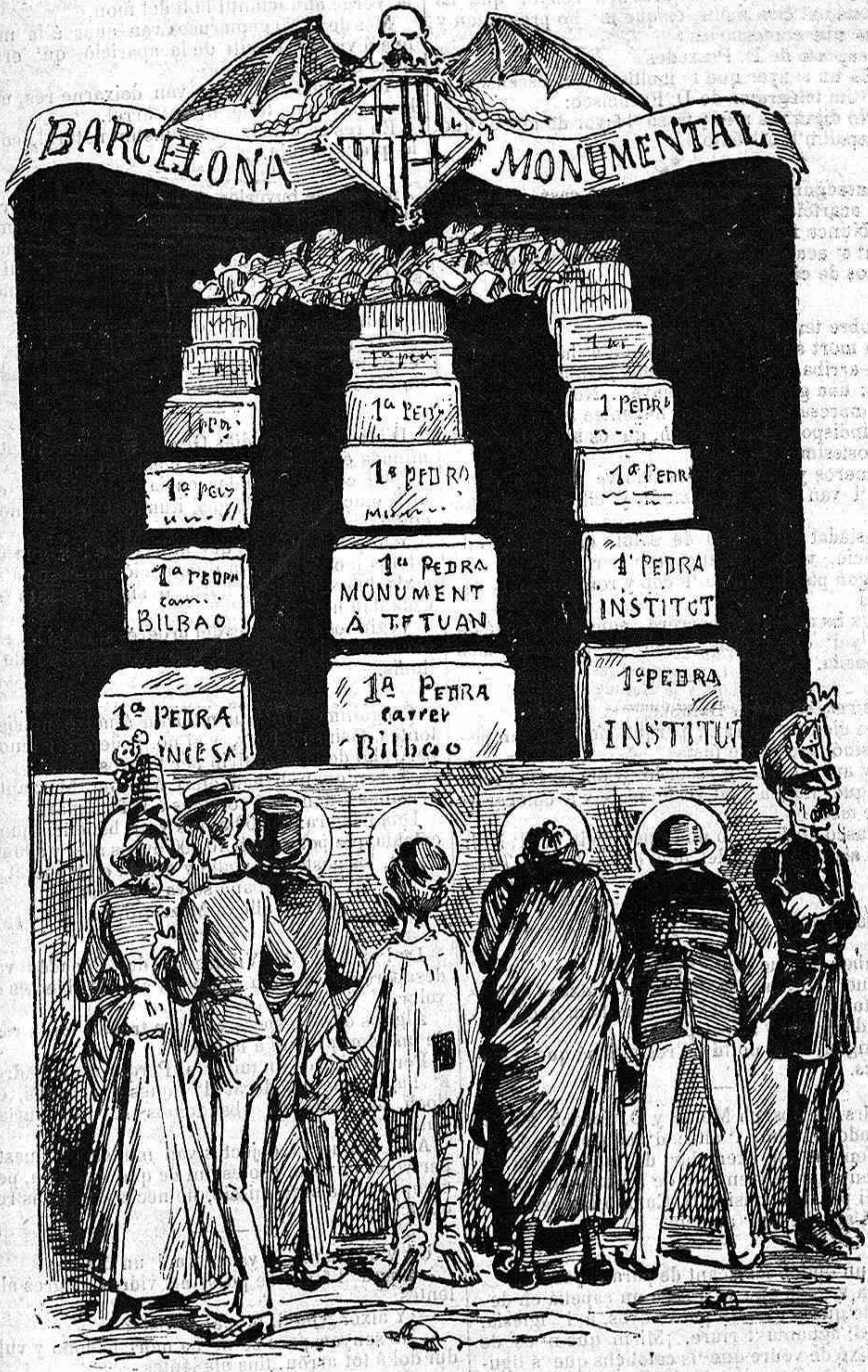
La presentació de aquesta candidatura va ferse, segons diuen, pèl mateix Sagasta.

Quan D. Francisco va rebre l' ordre, assegu-

DON IGNASI.

Tè tot l' aspecte de manxa,
 camina pausadament
 fa la pò al Ajuntament
 y dicta lleys al Ensanxe.

LO MUNICIPAL:—Vayan mirant, caballeros y caballeras: aquí veurán las vistas dels monuments y otras novedades que se farán con el temps aprofitant las primeras piedras que hemos venido colcant.

ran que va telegrafiar lo següent á n' en Sagasta:
«¿Quinas ideas t' aquest bon senyor que 'ns recomana? Son molts los que m' ho preguntan y no sè que contestarlos.»

Resposta de D. Práxedes:

«Es un senyor que t' moltíssimas pessetas.»

Ultim telégrama de D. Francisco:

«No digui res més y fassa 'l favor de manar que li respallin l' asiento.»

Y asseguran que al anarse'n á casa, murmurava acariciantse las patillas:

—Nunca falta un roto para un descosido. Allá ahont s' acaban los Arnussos, comensan los marquesos de casa Riera.

¡Pobre tenor Catá!

Ha mort á Oporto, ó millor dit s' ha suicidat.

Va arribar á aquella població, trobantse malament: una gástrica 'l rodejava... No podía cantar y l' empresa va obligarlo, negantse á anunciar la seva indisposició al públich, qu' es allá com aquí rigurosíssim.

Temeròs y plé de prevenció va sortir al escenari, 'l van rebre malament, y ell va tenir un atach.

Trasladat á una casa de salut, en un accés d' exaltació, va tirar-se al carrer per la finestra de un segon pis, badantse 'l cap y rompente l' espinada

Aixís ha acabat sa carrera, aquest jove plé de talent y d' esperansas, digne de una sort més afortunada.

Están enfustant la Rambla.

Y no dich empedrant, perque no hi posan pedras, sinó tascons de fusta.

Oh y are que me 'n recordo. ¿Cóm es D. Francisco, que no ha anat vosté mateix á colocar lo primer tascó?

Un tascó de fusta ab una inscripció per l' istil:
«Tot aixó ha sortit del meu cap.—Rius y Tauler.»

¿Reparan que aquest any ningú parla del cólera?

¿Y saben perque no se 'n parla?

Perque 'l ficarse las mans á la butxaca, y trobarlas tant fondas y tan vuidas, tothom queda petrificat d' espant y sense paraula.

Desengányinse; no hi ha res més sá que la *sin-dineritis*.

Los Srs. D. Joseph Molas y D. Joseph Planás colaboradores l' un y l' altre d' aquest periódich, m' han enviat un exemplar de la sarsuela *De Viatje* en un acte y en vers de la qual son autors, haventhi posat la música D. Camilo Molas.

Los hi agraeixo l' atenció.

Deya un óptich fabricant de para-rayos:

—Cada vegada que ve á casa un capellá en demanda de que li posi un para-rayos, á l' iglesia, m' haig d' aguantá 'l riure. ¡Mirin que n' es de xocant aixó de véure que 'ls católichs que 's figuran disposar com volen de la divinitat, colocan los seus temples baix l' amparo del protestant Franklin!

En un poble de la provincia de Jaen ha succehit un nou miracle.

A una guardadora de cabras se li ha aparegut la Verge anunciantli la fi del mon.

Més de 4,000 gamarusos van anar á la montanya á visitar lo siti de la aparició, qu' era una mata de ginebrò.

Y de aquella mata no van deixar-ne res, ni una branca, ni una fulla, ni un' arrel.

En res se coneix tant l' instint natural, com en lo que 's menja.

Apesar de haverlos citat á tots y d' haver enviat algunas cartetas halagadoras als seus amichs més íntims, D. Francisco, al anar á fer una visita de compliment al governador nou, s' hi presentá acompanyat únicament de quatre individus del cos municipal.

Podia haverli dit al governador:

—D. Luis: estas son mis huestes. Y aquí verá V. E. mi valor y mi valer. Con cuatro soldados y un cabo me he apoderado de la plaza.

Dintre de pochos días Girona será una ciutat iluminada enterament per la electricitat.

200 focos de incandescencia, equivalents cada un á cinch brochs de gas, iluminarán la immortal ciutat.

Y lo més curiós es que utilisantse l' aygua com á forsa motris, tota la iluminació, no costará més enllá de set rals per hora, ó sigan setanta rals cada deu horas.

Vegin los enemichs del progrés si no hi ha rahó per donar al present sigle lo títol de sigle de las llums.

Créguinme á mí: quan tornin á neixe, no sigan tontos, fásinse tenors, y si no poden ser tenors, per rahó de la véu, tirin per toreros.

¿Saben quan li han ofert á n' en Mazzantini per anar á donar 14 corridas á l' Habana?

Una friolera: 35.000 duros y un benefici que 's calcula que pot valerli 10.000 duros més y ademés de tot, los gastos de viatge y estada en la ciutat.

La Habana se va á perder porque allí va Mazzantini...

De l' iglesia de Vilafranca del Panadés van desapareixe l' última senmana alguns objectes de valor.

Alguns días després van ser trobats en la rasa de un camí pròxim á la vila.

Per mí aixó es un miracle. Perque si 'ls lladres s' haguessen apoderat d' aquests objectes, en lloch de deixarlos abandonats se 'ls haurían pulit.

Aixó es que 'ls objectes van mudar de puesto per voler de Dèu, protestant de que l' iglesia, per cumplir ab la seva missió, no necessita certas re- quincallas.

Un viudo sensible va á casa d' un óptich:

—Fassa 'l favor de posarme vidres negres als lentes.

—¿Y aixó? ¿Que li fa mal la vista?

—No senyor; pero se m' ha mort la dona y vull dur dol á tot arréu, fins als lentes.

EPÍGRAMAS.

A una iglesia 's preparavan per fer una gran funció,

y unas noyas hi anavan
per guarnir l' altar majó.
Quan tot casi llest va estar,
diguè una de las més grans:
—Vosaltres podéu marxar:
jo 'm quedo per vestir sants.

J. STARAMSA.

Disputantse aquest mitj dia
los drapets al sol s' han tret
la Roseta y la María:
—¿Cóm pot sè aixó Rosalía
si avuy de sol no n' ha fet?

S. UST.

Preguntá en Quim á en Peret
davant la Universitat:
—¿Qué potsè estudias dret?
Y ell responguè mitj distret:
—No, no... estudio sentat.

FRANCESCH MURULL.

La Sra. Agneta tè una criada que no 'n pot
sortir de las grans estadas que fá quan l' envia á
algun recado.

Per anar del carrer de la Canuda al de Tallers,
va estar un dia dos horas justas.

—¿Pero qué has fet en tot aquest temps? li pre-
gunta la mestressa.

—Ay, senyoreta, hi trobat á una noya del mèu
poble y...

—Y á propòsit ¿de quin poble ets filla?

—¿Qui jo? De Barcelona.

L' inquilino d' un quint pis en l' acte de pagar
lo lloguer, se queixava al procurador de que á la
casa hi havia goteras.

—¿Me vol creure á mí? D' aixó de las goteras
no 'n parli á ningú, que si l' amo ho sabia...

—¿Qué faria l' amo?

—Li pujaria 'l lloguer.

—Aquesta si qu' es bona ¿Y en qué 's funda-
ria per pujarme'l?

—En que ell li ha llogat un pis per viure, y
vosté l' aprofita ademès per pendre banys de xo-
rro 'ls días que plou.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*Es-ti-ma-ci-ó.*
2. ID. 2.ª—*Ma-ta-lás.*
3. MUDANSA.—*Pau-Pou-Peu.*
4. ANAGRANA.—*Agost-Togas-Gotas-Gasto.*
5. ROMBO.—

D
C O L L
C O L O N
D O L O R E S
L L O R E T
N E T
S

6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Martos.*
7. CONVERSA.—*Anita.*
8. GEROGLÍFICH.—*No están bé richs entre po-
bres.*

XARADAS.

I.

A donya *Tres-dos* Benet.
Amiga mèva: demá
una *prima-dos* rebrá
que li dará 'l mèu cunyat.
Dispénsim si *hu* ha sigut
un xiquet més puntual
son servidor lo *total*,
Dos-primerà Calafat.

PEPET D' ESPLUGAS.

II.

Si vols beure *prima-dos*
vésten al café de Espanya;
y si algún *total* vols veure
cal que miris *La Campana*.

A. KIN-FO.

SINONIMIA.

Lo llauner, *tot* de la Lola
que sembla molt bon xicot,
una banyera li ha *tot*
que serà per ella sola.

J. STARAMSA.

ANAGRAMA-CONVERSA.

—¿Qué fas soleta aquí, Paca?

—Llegeixo.

—Donchs, tè: anirás
á ca 'n *Tot* y li dirás
que t' entregui una butaca
pèl teatro *Tot* ¿estás?
—¿Y ahont viu aquest senyò?
—Al carrer qu' hem dit tú y jo.

SOCI DEL VALLÈS.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	—Nom d' home.
1	5	3	4	5	3	7	2	—Un establiment.	
1	2	3	7	2	8	7	—Un clown.		
3	2	1	9	8	2	—Nom de dona.			
2	6	7	4	5	—" " "				
1	2	3	5	—Tothom n' ha tingut.					
1	2	3	—Un abisme.						
3	5	—Nota musical.							
8	—Una lletra.								

CAP DE TRONS.

TRENCA-CLOSCAS.

ROSA IQUIN LLAM!

Formar ab aquestas lletas lo nom de un poble de
Catalunya.

CAMILO KLEKS.

TERS DE SÍLABAS.

.. ..
.. ..
.. ..

Primera ratlla vertical y horisontal: poble de Cata-
lunya.—Segona: provincia del Perú.—Tercera: provin-
cia d' Espanya.

T G J. TORT Y VILA.

GEROGLÍFICH.

∴ +
AR
S
+
aaa

UN DE LA VALL D' ARÁN.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.

ALCALDIA
AL DE BARCELONA

—¡Dèu mèu! L' alcaldia ja 'ns ha posat en estat de siti... ¿Qué serà de mí, del Moro y del Quisso?

—¡Ja ha passat! ¡Que de qué! ¡si 'm descuydo!

—¿Qui m' havia de dir que cap á mas vellesas me plantificarian aquest trasto als nassos?

—Bueno, ja porto la documentació en regla. Ab bossal y collar soch un gos legal y respectable.

¡Aqui teniu aquest ciri, piadós Sant Domingo, en senyal de gratitut per haverme pogut escapar ahir de dintre d' un Carretó.

Fent veure que soch lo gos de Sant Roch, los llaseros no 'm dirán res.